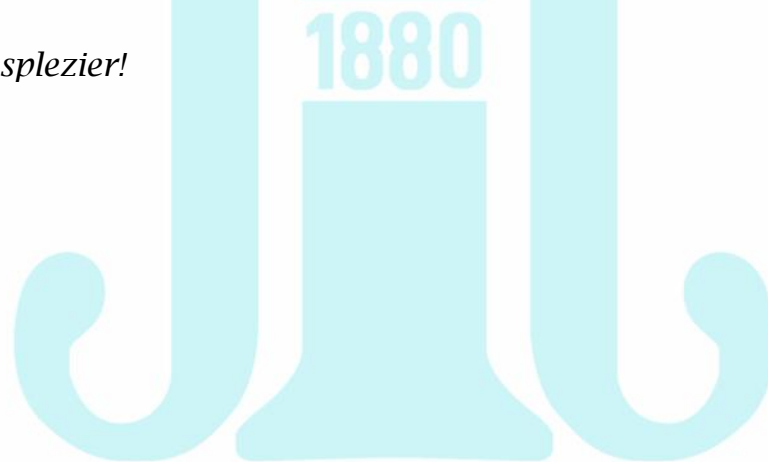

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

WAT JE HART VOELT

toneelspel in vier bedrijven

door

Raymond Willems

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2662

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste NEGEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be -> opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *WAT JE HART VOELT* op te voeren moet de naam van auteur *RAYMOND WILLEMS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2001/0220/013
ISBN 978-90-385-07057

© 2001 Toneelfonds J. Janssens/Raymond Willems
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 5 heren)

Eugenie : Meid.

Netteke : Burgemeestersdochter.

Staaft : Inwonende neef.

Grake : Sjacheraar.

Mathilde : Huisbazin.

Rikus : Huisbaas en rentenier.

Anna : Buurvrouw.

François : Broer van Rikus.

Charel : Drinkebroer.

DECOR

Het stuk speelt rond 1930.

Eerste, tweede en vierde bedrijf in de woonkamer van een herenwoning.

Derde bedrijf op een kerkhof (kan voor het voordeel worden gespeeld)

De kleding van de personages dient aangepast.

KORTE INHOUD

Een welstellend kinderloos koppel vond een meid als geschikte bruid voor hun inwonende neef en erfgenaam. De dochter van de burgemeester heeft die neef echter al zo'n beetje ingepalmd. Hij spartelt tegen en niemand begrijpt waarom. Zou er in zijn jonge jaren heimelijk iets geweest zijn tussen hem en die meid misschien?

De burgemeestersdochter spant de dorpsjacheraar voor haar kar. Voor geld verkoopt die zijn ziel en hij vindt Zatte Charel bereid om voor jenever zelfs zijn kinderen als pasmunt te gebruiken. Een hele resem abnormale voorvallen geven hun geheimen prijs voor we aan de verrassende ontknoping toe zijn.

E E R S T E B E D R I J F

EUGENIE : (*Heeft een klein handwerkje op haar schoot maar is er niet mee bezig.*) Een zondagnamiddag als alles zo rustig is in en om het huis kan toch deugd doen na een week drukte. En het kan hier druk zijn. Geloof me. Gelukkig zijn madam en mijnheer altijd vriendelijk. Dat maakt de appel minder zuur. Mijnheer Rikus is als een vader voor mij. Op mijn verjaardag heeft hij in de tuin een ruiker van zijn mooiste rozen voor mij afgesneden. Madam was een beetje gegeneerd. Ik zei: meneer toch, dat had ge niet mogen doen. Tut tut, zei hij, ge verdient een bloemetje. Ja ja, zei madam toen, Rikus heeft gelijk, we zijn fier op u. Van mij krijgt ge stof voor een nieuw kleed. Een schoon kleed... Ze heeft het nog gesneden ook.

MATHILDE : (*Op. Praat in de richting van de deur waarlangs ze kwam.*) Toe Rikus, als we een beetje fatsoenlijk op tijd willen zijn moeten we ons nu wel haasten.

EUGENIE : Zo graag gaat meneer niet naar het lof.

MATHILDE : Vandaag maken we achteraf nog een ritje met onze nieuwe auto.

(Ge kunt de klok van de kerk horen luiden. Mathilde wordt nu zenuwachtig. Roept door de half geopende deur.)

Rikus, alsjeblief, komt er nog wat van?

EUGENIE : (*Vergoelijkend.*) Hij heeft altijd wat tijd nodig met zijn manchetknopen.

MATHILDE : Uitvluchten, alleen maar uitvluchten.

RIKUS : (*Op. Hij is inderdaad met de knopen van zijn hemd bezig.*) Mathilde, gij kunt een mens nogal opjagen.

(Eugenie springt haastig op en wil Rikus helpen. Hij weigert die hulp duidelijk.)

Laat mij maar bezig zijn. Als ik het rustig mag doen heb ik geen enkel probleem met die stomme knopen.

MATHILDE : *(Is kregel)* Rikus, laat u helpen of we staan hier vanavond nog.
(Handschoenen aantrekken en kleding in de spiegel nog eens nakijken.)

RIKUS : *(Triomfantelijk.)* Ziet ge dat ik het kan.

MATHILDE : Eugenie, help meneer even in zijn jas dat er wat schot komt in zijn getreuzel.

RIKUS : *(Terwijl Eugenie hem helpt en Mathilde haar hoed nog eens rechtzet. Klagend tegen Eugenie.)* Ik lig onder de slof, gij zijt mijn getuige.

EUGENIE : *(Lachend.)* Ge hebt te klagen, ja ja ge zijt een echte sukkel.

RIKUS : Ge hoort het Mathilde.

MATHILDE : *(Neemt Rikus aan de mouw van zijn jas mee naar buiten.)* Hebt ge de sleutels van de auto? Hij zou ze moedwillig durven vergeten.

(Beiden af)

EUGENIE : *(Kijkt aan het raam. De auto start. De motor ronkt duidelijk over zijn toeren.)*

Ge hoort dat meneer die auto bijlange nog niet gewend is. Ik vind het gevaarlijk.

STAAF : *(Op. Lichtjes ongerust.)* Nonkel Rikus doet die motor nogal draaien. Hij heeft er nog altijd de slag niet van weg. Vandaag of morgen forceert hij dat spel en zit hij zwaar in de kosten. En tante dringt maar aan. Het kan haar niet snel genoeg gaan om met die auto rond te rijden. Dat ze dat niet begrijpt hoe gevaarlijk het is.

EUGENIE : *(Met een diepe zucht.)* Ja ja. Niet begrijpen.

STAAF : Hoe? Waarom die zucht? Waarom zegt ge zo “niet begrijpen”?

EUGENIE : Om langzaam van begrip te zijn moet ge niet oud zijn.

STAAF : *(Treuzelt even, bekijkt Eugenie aandachtig, schokschoudert.)* Zijt gij van plan ergens naartoe te gaan?

EUGENIE : Waar zou ik naar toe gaan?

STAAF : Als gij het niet weet.

EUGENIE : Naar het lof misschien? Liever niet. In mijn dienst bij mijnheer pastoor van Wijshagen heb ik verdorie meer paternosters gebeden dan een klooster vol nonnen. Bidden helpt u over uw zorgen heen, zei de pastoor altijd. Dat zou

kunnen. Maar bij mij, ik heb het ondervonden, werkt het niet.

STAAF : Tja, het leven is niet altijd gemakkelijk.

EUGENIE : Gemakkelijk. Dat moet gij zeggen. Als ge wat verder zoudt kijken dan uw neus lang is.

STAAF : Filosoferen hebt ge zeker bij de pastoor van Wijshagen geleerd?

EUGENIE : Gij arme weesjongen, die door zijn oom en tante als hun kind wordt aangenomen, die de enige erfgenaam wordt van hun geld en goederen. Wat weet gij van moeilijk? De gebraden kiekens zijn u altijd in de mond gevlogen. Ge hebt ze voor het oprapen.

STAAF : Jaloers?

EUGENIE : Nu gaat ge trouwen met de dochter van de burgemeester: de schitterendste partij van het dorp. Pront, en ook zo rijk als de zee diep is. Zij trouwt morgen met u als ge wilt.

STAAF : ...dat hoopt zij.

EUGENIE : Dat hoopt zij?

STAAF : Ja, dat hoopt zij.

EUGENIE : Ik heb het u klaar en duidelijk horen beloven.

STAAF : ...Niet van harte.

EUGENIE : Van harte of niet, iedereen weet het. Zelfs uw kind is al besteld, vermits zij ééntje van de tweeling van Zatte Charel wil adopteren als ze trouwt. Daar waart ge ook mee akkoord.

STAAF : Och 'ne mens zegt zoveel. Een zot gedacht meer niet.

EUGENIE : (*Ontroerd en lichtjes boos.*) Zotte gedachten, ja, daar zijt gij sterk in. Altijd geweest.

STAAF : Ja?

EUGENIE : Ja. Voor mij was het vroeger meer dan een zot gedacht. Ik hield er een dikke buik en een kind in mijn armen aan over.

STAAF : In godsnaam. Vroeger, vroeger... Voor u telt alleen vroeger. Gij zijt toen met een zotte kop op de loop gegaan. Had mij tijd gegeven om eraan te wennen dat ge in verwachting waart.

EUGENIE : Ge had vlug uw uitvlucht klaar om van mij en ons kind af te raken. Mij verwijten dat ik het ook met andere jongens deed. Ge moet durven.

STAAF : Het had er alle schijn van. Ge had er meer dan één de kop zot gemaakt. Er waren er genoeg die dachten en rondbazuinden dat ze u konden hebben.

EUGENIE : Dat was jong zijn. Alle meisjes zijn dan zo.

STAAF : Het was een manier van jong zijn die bij mij niet beviel, die dikwijls pijn deed. Ge speelde met mijn gevoelens gelijk een kind met een nieuwe bal. Nooit aan gedacht zeker?

EUGENIE : Waart gij vies van de meisjes? Ge hebt er meer dan één de kop zot gemaakt.

Maar ik mocht daar niets van zeggen. Tussen ons twee was het anders. Dat was gelijk ik het altijd gedroomd had. In mijn hart waart gij de enige.

STAAF : Als ge bij mij waart. Dat vertelt ge nu. Tegen anderen zult ge dat ook wel gezegd hebben, ik hoorde het toch niet en ik was onnozel kiekegen genoeg om het te geloven.

EUGENIE : Ik wilde een kind van u. Was dat geen bewijs genoeg dat ik van u hield? Toen bleek dat ge niet van me hield en dat ik in verwachting was, toen stortte mijn leven in. Gedaan met mijn illusies. Daarom moest ik gaan lopen en nog wel zo vlug het kon. In die tijd; het dorp, de mensen, de roddel. Ik was daar niet tegen opgewassen. Ik was daar te jong voor.

STAAF : Ik heb u gezegd dat het me spijt .

EUGENIE : (*Ontroerd en boos.*) Ons Elske op het kerkhof in Antwerpen heeft aan die spijt niets.

STAAF : Wat heb ik aan een kindje dat ik nooit gekend heb? Gij hebt uw herinneringen. Ik niet. Ik heb het nooit gezien. Nooit eens vastgepakt.

EUGENIE : Hoe heerlijk het was om helemaal van elkaar te zijn, weet ge daar nog iets van nu ge de flierefluiter van het dorp zijt?

STAAF : Ik de flierefluiter uit het dorp? Vergis u niet. Schijn kan bedriegen.

EUGENIE : Aha! Nu gij de vrouwen voor de zot houdt, nu moet ik u geloven. Wel ik kan dat nu ook niet, net zo min als gij het vroeger van mij wilde aanvaarden.

STAAF : (*Wordt heel erg kregel*) Och, hou op. Het brengt ons geen stap verder. We doen nonkel Rikus en tante Mathilde genoeg verdriet met ons zuurpruimen tegen elkaar. We bederven hun oude dag en dat verdienen ze niet. Ik ga naar het dorp. Geen zin om mee te gaan?

EUGENIE : Ik met u meegaan? En Netteke, uw lief dat op hete kolen zit? *(Staaf af.)* Ze krabt me de ogen uit mijn hoofd als ze mij met haar Staaf op stap ziet.

(Neemt haar handwerkje en zet haar stoel op zijn plaats. Er wordt op het venster geklopt. Eugenie schrikt, kijkt en ...)

Grake? Wat zoekt die?

GRAKE : *(Steekt zijn hoofd door de deur)* Psst! *(Fluisterend)* Psst! Is hier iemand? Eugenie, stoor ik? Mag ik binnenkomen?

EUGENIE : *(Ongerust)* Is dat wel een goed gedacht?

GRAKE : Zijt ge alleen? Helemaal alleen? Staaf is er niet? Ik hoop; ge zijt niet bang bij mij alleen? *(Wil een stoel nemen en neerzitten)*

EUGENIE : Ik ben niet alleen. Staaf is er ook .

GRAKE : *(Laat, zwaar teleurgesteld, de stoel los alsof hij onder stroom staat.)* Staaf? Verdorie. Ik dacht.... Ik heb Rikus en Mathilde naar het lof zien gaan... ik veronderstelde; nu is de kust veilig.

EUGENIE : Man, gij doet geheimzinnig. Ik begin echt argwaan te krijgen. Waarom moet ge met mij alleen zijn? Wat zijt ge van plan? Waarom zo heimelijk?

GRAKE : *(Hooft gestommel. Luistert. Haast zich naar de deur)* Niks, niks, 't is niks. Een andere keer. Ik heb heel interessant nieuws.

EUGENIE : Nieuws? Voor mij? Ge maakt me nieuwsgierig.

GRAKE : Ik kom terug. Zo vlug als ik kan, kom ik terug.

(Loopt in de deuropening Staaf tegen het lijf)

STAAF : *(Verbaasd)* Zeg man, gij zijt kort van memorie. Ze kunnen u hier missen als kiespijn.

GRAKE : *(Onzeker)* Vroeger... Vroeger kwam ik dagelijks over de vloer.

STAAF : *(Tegen Eugenie)* Nog iemand die over vroeger praat. Er zijn toch mensen die moeilijk vergeten.

GRAKE : Rikus is nog altijd kwaad?

STAAF : Was daar geen reden voor? Ge hebt hem belachelijk gemaakt met die

tombola van u waar hij zorgezegd een auto mee won en door het gesjagger met die grond die ge nonkel François voor een appel en een ei wilde ontfutselen hebt ge hem wel heel zwaar op zijn hart getrapt.

GRAKE : Kunnen we daar de spons niet over vegen? Het is niet doorgegaan met François.

STAAF : Een geluk voor u of er waren ongelukken gebeurd.

GRAKE : En die auto? `t Ging over een tombolabiljet van vijf onnozele frankskes. Een grap, meer niet.

STAAF : Een grap die nonkel zwaar op de maag ligt.

GRAKE : De anderen die een speelgoedautootje wonnen hebben er hartelijk om gelachen. Was dat de moeite waard om een jarenlange vriendschap op te geven? Ik heb, eerlijk gezegd, Rikus voor wijzer aanzien. Ik dacht dat die tegen een stootje kon.

STAAF : Hij heeft u altijd voor een eerlijk man versleten.

GRAKE : Ja, het spijt me. Ik zou veel geven kon ik het ongedaan maken.

STAAF : Gij en ik, wij hebben geen ruzie, maar had ge mij aangepakt gelijk nonkel, ik zou het u ook niet vergeven. Dus Grake, hoepel op alsjeblief. Wilt ge het uitpraten met nonkel? Kom dan terug als hij er is. (*Leidt Grake vriendelijk maar beslist naar de deur*)

GRAKE : (*Laat zich lichtjes tegenstribbelend doen. Vlug nog tegen Eugenie, fluisterend*) Ik zie u nog. (*Af*)

STAAF : Wat kwam die doen? Wie moest hij hebben? Waar ging het over? Ik heb gehoord wat hij fezelde. Waarom komt hij terug?

EUGENIE : Een veldwachter kan niet zo vlug zoveel vragen uit zijn mouw schudden. Spijtig, ik ken geen enkel antwoord.

STAAF : Da's sterk. (*Buiten komt een auto aan. Hij stopt*) Onnodig riskeert die zich hier niet.

EUGENIE : Hij wilde precies een ei kwijt maar ik weet niet van welke vogel. Ik heb er er net zo goed het raden naar.

NETTEKE : (*Op. In haar kielzog volgt Grake. Tegen Grake.*) Staaf heeft u buitengezet?

GRAKE : Ik versta hem wel. Hij is niet kwaad op mij.

NETTEKE : (*Tegen Staaf*) Zoiets doet ge niet, Staaf. Waar zijn uw manieren? Grake heeft u niets misdaan.

STAAF : (*Kregel*) Mij niet, nee. Hij heeft het met nonkel Rikus aan de stok, niet met mij.

NETTEKE : Rikus is niet hier. Die heb ik met lange benen achter Mathilde aan de kerk zien binnengaan. Waarom zou Grake dan niet effekes mogen blijven?

STAAF : Ik doe niet graag iets waarvan ik zeker weet dat het nonkel Rikus niet bevalt.

NETTEKE : Zo erg zal het wel niet zijn. Trouwens, hij heeft er geen weet van en wat niet weet , niet deert zeg ik altijd.

STAAF : Da's ook niet de eerlijkste manier van doen.

GRAKE : (*Lichtjes ongerust*) Het hoeft voor mij niet. Gij twee moet daarvoor geen ruzie maken. Ik stap op. (*Heimelijk tegen Eugenie*) Later. Een andere keer. (*Af*)

EUGENIE : Ik laat u alleen.

STAAF : Voor mij hoeft ge niet weg. (*Terwijl Netteke hem achter de rug van Eugenie teken doet van; doe ze weggaan*) Ik zei dat ik van plan was om op te stappen. Er moet iemand in huis blijven.

NETTEKE : (*Haastig*) Dat doen wij wel. Wij letten op het huis tot Rikus terug is. (*Tegen Eugenie*) Voor mijn part gaat gij maar.

EUGENIE : (*Betekenisvol*) Dat zal wel ja. Gij weet waarom. (*Af*)

NETTEKE : (*Lachend naar Staaf en dicht tegen hem aangeleund*) Dat noem ik van de gelegenheid gebruik maken zie.

STAAF : (*Afwerend*) Ze uitlokken bedoelt ge.

NETTEKE : En gij houdt daar niet van? Zijt ge niet graag met mij alleen?

STAAF : (*Niet overtuigend*) Jawel, jawel, toch wel, toch wel.

NETTEKE : Het klinkt niet erg enthousiast. De ganse week hebt ge me ontlopen. Ik heb u nergens te pakken gekregen.

STAAF : Ja? Ik heb het druk gehad...

NETTEKE : Met Eugenie gezelschap te houden?

STAAF : Ik geloof, verdorie, dat ge jaloers zijt.

NETTEKE : Natuurlijk ben ik jaloers. Ge zoudt voor minder. Ge woont onder één dak met uw oude vlam waar ge nog een kind bij gemaakt hebt en ik zou niet jaloers

mogen zijn. Ziet ge mij voor een onnozel kieken aan?

STAAF : Ik kan ze niet wegsturen. Nonkel heeft haar in huis gehaald.

(Netteke wil een sigaret opsteken. Staaf springt op als door een wesp gestoken)

Netteke, hier niet. Alstublieft. Tante Mathilde vindt het een schande dat ge rookt. Geen enkele vrouw in het dorp rookt. *(Wanhopig)* Moest gij daar ook mee beginnen. Als straks de geur van een sigaret in huis hangt weten ze zeker dat ge hier geweest zijt.

NETTEKE : Ochotekes toch, en dat mogen ze niet weten?

STAAF : Liever niet neen. Ge weet hoe ouderwets ze denken.

NETTEKE : Staaf, beseft ge wel hoe hypocriet ge zijt? Met mij moogt ge niet alleen zijn maar Eugenie werkt hier, slaapt hier, woont hier. Straffer nog, ze hebben haar naar hier gehaald om u aan elkaar te koppelen. Ik hoop niet dat ze u zover krijgen.

STAAF : Och, och. Waarom vergelijkt ge u met Eugenie? Dat is helemaal anders.

NETTEKE : Anders? Hoe anders? Leg dat eens uit?

STAAF : Wij vrijen.

NETTEKE : Tiens, nu ge het zegt, ja, het was me nog niet opgevallen. Ik moet al heel content zijn als ik het u hoor zeggen.

STAAF : Tja, tja.

NETTEKE : *(Toont duidelijk haar enthousiasme voor een weigerachtige Staaf)* Gij ziet me graag, hé?

STAAF : Ja, ja.

NETTEKE : Het klinkt absoluut niet alsof het u gelukkig maakt maar alla ik begin het gewoon te worden. Zo gewoon lijk de ezel het gewoon was om honger te lijden maar doodviel toen hij het kon. Zeg eens Staaf....

STAAF : Ja.

NETTEKE : *(Dringt nog maar eens aan)* Hebt ge Eugenie uit uw hoofd gezet?

STAAF : *(Mompelt)* Uit mijn hoofd wel, ja. *(Luid nu)* Eugenie, Eugenie, Eugenie, tap alsjeblief uit een ander vaatje, ja. Ge pijnigt er u en mij mee. Haar blad is jaren geleden omgedraaid. En we houden het zo.

NETTEKE : (*Aarzelend*) Zo'n eerste lief, zeggen ze, vergeet ge nooit.

STAAF : Dan vergissen ze zich. In mijn geval vergissen ze zich.

NETTEKE : Ge hebt al veel vrouwen in het dorp iets wijsgemaakt, hoor ik zo hier en daar fluisteren.

STAAF : Ze zeggen.... Ze zeggen zoveel. Als ge alles moet geloven wat ze zeggen. Gij loopt mij na, dat wordt ook verteld en dat gij mij in uw netten strikken... dat fluisteren ze luidop. Wat vindt gij daarvan?

NETTEKE : Misschien hebben ze een beetje gelijk. Gij zijt een treuzelaar. Gij verplicht mij om achter uw veren te zitten. Wie daar graten in vindt.... Ik wil ook een beetje geluk.

STAAF : (*Mompelt*) Uw geluk. Mijn geluk. Ken ik dat?

NETTEKE : We zijn niet meer van de jongsten. Serieus, Staaf ik ben bang voor de concurrentie van Eugenie, al beweert gij bij hoog en bij laag dat ik spoken zie.

STAAF : Ja, spoken ziet ge.

NETTEKE : Eugenie is geen spook. Ik wou dat het een spook was, ja dat zou ik willen.

STAAF : Och, och.

NETTEKE : Eugenie hier in huis bedreigt ons geluk. Het dorp krijgt reden om te lachen als we zo bezig blijven.

STAAF : (*Erg kregel*) Het dorp! Jaloersigheid is het, niets anders. Er is te veel geld mee gemoeid en geld is de olie die de roddel smeert.

NETTEKE : Als ge eens wat kordater waart, als ge eens duidelijk voor uw gedacht zoudt willen uitkomen. Als ge er eens komaf mee wilde maken. Het is uw getreuzel dat op de zenuwen werkt. Waarom doet ge zo? Zijt ge van plan te vrijen op het langste leven? Om te wachten tot ik een verdroogde oude sloor ben?

STAAF : Gij? Een sloor?

NETTEKE : Bedankt voor het compliment maar ik zou zekerheid willen, iets concreets om mijn gedacht op te zetten.

STAAF : Dat komt. Zeur zo niet.

NETTEKE : Kan die ongezonde toestand in huis niet ophouden? Ik voel, daar zit bij u de knoop. Ge wilt het niet toegeven en toch is het zo.

STAAF : Als het van mij afhing... nonkel... tante.

NETTEKE : Het hangt van u af. Ge staat sterk genoeg om Rikus en Mathilde om te praten. Zij moeten toch verstaan: dit kan niet.

STAAF : Eugenie heeft zich onmisbaar gemaakt .

NETTEKE : Ja ja, geslepen is ze wel.

STAAF : Geslepen? Die is zo simpel als een overjaarse non.

NETTEKE : Nonnen zijn altijd goed uitgeslapen.

STAAF : Tante ziet uit geen andere ogen. (*Nabootsend*) «Eugenie, wat eten we vandaag?» Niet «Eugenie vandaag eten we bloemkool met worst.» Hebt ge het kleed gezien dat ze aanheeft? Gekregen van tante omdat die niet wou achterblijven bij nonkel. Hij had Eugenie voor haar verjaardag een ruiker rozen gegeven.

NETTEKE : Is het al zo ver?

STAAF : Hoe kan ik daar tegenin gaan? Ik moet het gedacht van die twee oude mensen respecteren. Ook al is het wreed tegen mijn goesting. Als ik hen teveel tegen de haren strijk riskeren we dat alles zich tegen ons keert.

NETTEKE : Zeg eens eerlijk, wat houdt u tegen om te zeggen: dan of dan trouwen Netteke en ik? De kalender nemen en een dag in het voorjaar aanduiden, kunt ge dat niet?

STAAF : Neen, Netteke, dat kan ik niet.

NETTEKE : Neen? En waarom niet?

STAAF : Van mijn zondagse pree kan ik me nog geen trouwkostuum, laat staan een bruiloft betalen.

NETTEKE : (*Begint te snotteren. Er is een auto die aankomt en stopt*) De bruiloft betaalt onze pa. (*Het huilen staat haar nader dan het lachen*) Gij wilt niet trouwen. Gij zoekt uitvluchten. Als ik de koe niet bij de horens vat, komt er nooit wat van.

(Rikus, Mathilde en Grake op. Rikus is zwaar over zijn toeren. Hij ondersteunt, samen met Grake, zijn vrouw die emotioneel volledig van streek is. Ze heeft het benauwd en is kennelijk ook onpasselijk. De twee mannen helpen Mathilde in de zetel. Als Mathilde rustig neerzit gaat Rikus aandacht besteden aan Grake. Maar hij blijft druk en gejaagd bezig.)

RIKUS : Grake, zet u man. Staaf schuif een stoel bij voor Grake. De borrelglazen. Of nee, beter, Staaf haal een fles wijn. Gij drinkt liever een glas wijn hé Grake?

STAAF : Is de ruzie uit?

NETTEKE : Ik dacht ...

(Staaf bekommert zich ondertussen om Mathilde.)

RIKUS : *(Boos tegen Staaf)* Ruzie? De wijsneus weet het weer.

STAAF : Moet ik niet eerst voor tante zorgen? Tante, voelt ge u niet goed? *(Tegen Rikus)* Is tante flauwgevallen? Tante, een glas water?

RIKUS : Die fles wijn, waar blijft die, vraag ik.

GRAKE : 't Is niet nodig. Echt, doe geen moeite.

STAAF : Zal ik u naar boven helpen, tante?

NETTEKE : In haar bed zal ze zich beter voelen, hé Mathilde? *(Tegen Mathilde)* Hé Mathilde, in uw bed gaat ge u beter voelen?

STAAF : *(Tegen Rikus)* Nonkel, in godsnaam, wat is er gebeurd?

(Rikus heeft niet eens gehoord dat Staaf iets zei. Hij gaat helemaal op in zijn bewondering voor Grake.)

GRAKE : Rikus, vergeet het. Het was de moeite niet.

RIKUS : Niet de moeite, zegt hij. Hoort ge dat Mathilde, niet de moeite. Grake, als we u niet gehad hadden... Staaf, de wijn.

(Mathilde is stilaan bij haar positieven gekomen.)

STAAF : Ik verzet geen voet zolang tante niet beter is.

MATHILDE : Let niet op mij. Het zal nu wel gaan. Zorg maar voor de wijn.

STAAF : Wel potverhierenginder de mirakels zijn de wereld nog niet uit. Hebt ge opnieuw vriendschap gesloten? Zo ineens? Wel wel. `n Mens zou nog in mirakels moeten gaan geloven.